

Ignazio Buttitta in Lingua e dialettu

Siciliano – lingua originale	Italiano	Esperanto
Lingua e dialettu di Ignazio Buttitta	Lingua e dialetto UN POPOLO CHE RINUNCIA ALLA SUA LINGUA PERDE ANCHE L'ANIMA (sottotitolo) di Ignazio Buttitta poeta siciliano	Lingvo kaj dialekto POPOLO, REZIGNANTA SIAN LINGVON, PERDAS ANKAŬ SIAN ANIMON (sottotitolo) de Ignazio Buttitta [Injacio Butita] – sicilia dialekta poeto
Un populu mittitilu a catina spughiatilu attuppatici a vucca è ancora libiru.	Un popolo mettetelo in catene spogliatelo tappategli la bocca è ancora libero.	Popolo, ĉenu ĝin nudigu ĝin ŝtopu ĝian buŝon, plue libera ĝi estas.
Livatici u travagghiu u passaportu a tavula unnu mancia u lettu unnu dormi, è ancora riccu.	Levategli il lavoro il passaporto la tavola dove mangia il letto dove dorme, è ancora ricco.	De ĝi forprenu laboron pasporton manĝotablon dormoliton, plue riĉa ĝi estas.
Un populu diventa poviru e servu quannu ci arrubbanu a lingua addutata di patri: è persu pi sempri.	Un popolo diventa povero e servo quando gli rubano la lingua ricevuta dai padri: è perso per sempre.	Popolo iĝas povra kaj sklava kiam de ĝi oni ŝtelas la lingvon dotdonitan de la avoj: tiam ĝi pereas por ĉiam.
Diventa poviru e servu quannu i paroli non figghianu paroli e si mancianu tra d'iddi.	Diventa povero e servo quando le parole non figliano parole e si mangiano tra di loro.	Povra kaj sklava ĝi iĝas kiam vortoj ne plu naskas vortojn kaj sin mem intermanĝas.
Mi nn'addugnu ora, mentri accordu la chitarra du dialettu ca perdi na corda lu jornu.	Me ne accorgo ora, mentre accordo la chitarra del dialetto che perde una corda al giorno.	Tion mi ekrimarkas nun dum mi agordas la gitaron de l dialekto kiu ĉiutage perdas kordon.
Mentre arripezzu a tila camuluta ca tissiru i nostri avi cu lana di pecuri siciliani.	Mentre rappezzo la tela tarmata che tesserono i nostri avi con lana di pecore siciliane.	Dum mi flikas tineronĝitan tolon teksitan de niaj avoj per Sicilia ŝafofelo.
E sugnu poviru: haiu i dinari e non li pozzu spènniri;	E sono povero: ho i danari e non li posso spendere; i gioielli e non li posso regalare;	Ja malriĉa mi estas: monon mi havas kaj elspezi ĝin ne povas;

i giuelli e non li pozzu rigalari; u cantu nta gaggia cu l'ali tagghiati. Un poviru c'addatta nte minni strippi da matri putativa, chi u chiama figghiu pi nciuria. Nuàtri l'avevamu a matri, nni l'arrubbaru; aveva i minni a funtana di latti e ci vùppiru tutti, ora ci sputanu. Nni ristò a vuci d'idda, a cadenza, a nota vascia du sonu e du lamentu: chissi non nni ponnu rubari. Non nni ponnu rubari, ma ristamu poviri e orfani u stissu.	il canto nella gabbia con le ali tagliate. Un povero che allatta dalle mammelle aride della madre putativa, che lo chiama figlio per scherno. Noialtri l'avevamo, la madre, ce la rubarono; aveva le mammelle a fontana di latte e ci bevvero tutti, ora ci sputano. Ci restò la voce di lei, la cadenza, la nota bassa del suono e del lamento: queste non ce le possono rubare . Non ce le possono rubare, ma restiamo poveri e orfani lo stesso. Traduzione in esperanto di F.Franceschi che ha precisato: ho rispettato scrupolosamente la punteggiatura; il testo va letto a voce alta come fosse una ballata, come i canti dei narratori di strada catanesi. Vi deve essere quindi un certo ritmo, anche se non regolare, dato principalmente dal susseguirsi dei singoli versi (ogni poesia "a ritmo libero" ha tuttavia un suo particolare ritmo – se è poesia.	juvelaron mi havas kaj donaci ĝin ne povas; kanton enkaĝigitan kun flugiloj stumpigitaj. Povrulo kiu laktosuĉas el aridaj mamoj de ŝajna patrino kiu min moke nomas filo. Ni ja patrinon havis, de ni oni ŝtelis ŝin; el ŝiaj mamoj fontane elspruĉis lakto el ĝi elsucis ĉiuj, nun ili ĝin surkraĉas. Restis al ni ŝia voĉo, la kadenco, la basa tembro de l sono kaj lamento: tion ŝteli ili ne povas. Tion steli ili ne povas, sed same povraj orfoj ni restas. Esperantigis F. FRANCESCHI, kiu precisiĝis: mi skrupule respektis la aŭtoran interpunkcion (laŭ la originala teksto); la verko estas legenda laŭtvoĉe, kvazau balado, kiel la kantadoj de la Katanaj stratrakontistoj. Do devas esti ia takto, kvankam ne regula, montrata ĉefe far la sinsekvo de la opaj versoj (ĉia "libertakta" poezio havas tamen sian specifan takton se ĝi estas poezio).